

Arrest

nr. 249 942 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2020 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in juli 2019 toe in het Schengengebied op basis van een Frans visum type C en diende op 6 februari 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in haar hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin in functie van haar broer, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 29 mei 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster diende op 30 juni 2020 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin in functie van haar broer, die Nederlands staatsburger is.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) trof op 7 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. De gemachtigde trof op 7 oktober 2020 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 9 oktober 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A.(…)

voornaam : L.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in juli 2019 vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko een visum type C bekam met oog op familiebezoek in Frankrijk en dat zij daarbij vergezeld werd van R.(…) A.(…) geboren (...), die in inkomsten als handelaar aantoonde en die in Marokko op hetzelfde adres als betrokkene woont (...). Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 06.02.2020 op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 een eerste aanvraag in als persoon ten laste van haar in België wonende broer. Deze aanvraag werd op 29.05.2020 geweigerd. Betrokkene ging niet in beroep en diende minder dan een maand later al een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in juli 2019 vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko een visum type C bekam met oog op familiebezoek in Frankrijk en dat zij daarbij vergezeld werd van R.(…) A.(…) geboren (...), die in inkomsten als handelaar aantoonde en die in Marokko op hetzelfde adres als betrokkene woont (...). Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 06.02.2020 op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 een eerste aanvraag in als persoon ten laste van haar in België wonende broer. Deze aanvraag werd op 29.05.2020 geweigerd. Betrokkene ging niet in beroep en diende minder dan een maand later al een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid - van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/14, §3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13sexies dd. 09.10.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor her zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De echtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 9 oktober 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11 §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
2. En vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1. Er een risico op onderduiken bestaat, of;
2. De onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4. De onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
5. Het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,§2,4°, artikel 13,§2bis,§3,3°,§4,5°,§5, of artikel 18,§2, of;
6. De onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepaste in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere betrekking tot dat punt de wet geschonden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekster niet meewerkt of heeft mee gewerkt met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien verzoekende partij tijdens het verhoor alle vragen die gesteld werden door de overheden heeft beantwoord.

Met betrekking tot artikel 74/14§3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekende partij op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkenen kunnen worden toegeschreven of die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1,§2 van de Vreemdelingewet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat zij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij heeft al haar familieleden in België wonen, waaronder haar broer, van wie zij financieel afhankelijk is.

"Artikel 8 EVRM: eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat : "geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch

welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo’n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de ‘fair-balance’-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13 januari 2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging met de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming
- De omvang van de banden in de staat,
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

In casu is de ‘fair-balance’-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering et betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat zij al har familieleden in België heeft en dat zij ook financieel afhankelijk is van haar broer en dat er wel degelijk een hechte band aanwezig is tussen verzoenede partij en haar broer.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de

Schengenzone voor verzoekende partij de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratieve aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204 655).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)"

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 7 oktober 2020 een beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) naar aanleiding van verzoeksters tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze verwijderingsbeslissing, gekoppeld aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, legde verzoekster het bevel op om "onmiddellijk" het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, waardoor de gemachtigde in beginsel op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar diende op te leggen.

2.11. In haar enig middel betwist verzoekster niet dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, maar beweert zij dat de afwezigheid ervan "juridisch niet correct is" omdat niet zou zijn gemotiveerd omtrent het 'risico op onderduiken' dat aan de basis ligt van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

2.12. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de beslissing van 7 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) niet werd aangevochten. De motieven aangaande de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek worden echter geciteerd in de thans bestreden beslissing, waardoor het middel zal worden onderzocht in zoverre het betrekking heeft op deze overwegingen.

Verzoeksters middel mist juridische grondslag waar zij de schending aanvoert van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet, aangezien de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in haar geval gestoeld was op artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet stipuleert dat "(e)r kan worden afgeweken van de termijn" indien "er een risico op onderduiken bestaat". Dat risico op onderduiken wordt op zijn beurt vastgesteld aan de hand van de criteria uit artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, waarbij *in casu* het criterium uit artikel 1, §2, 6°, van de

vreemdelingenwet toepasselijk werd geacht. Luidens dit criterium kan er sprake zijn van een risico op onderduiken wanneer *“de betrokkene (...) onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming (heeft) ingediend”*.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in juli 2019 vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko een visum type C bekam met oog op familiebezoek in Frankrijk en dat zij daarbij vergezeld werd van R.(...) A.(...) geboren (...), die in inkomsten als handelaar aantoonde en die in Marokko op hetzelfde adres als betrokkene woont (...). Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 06.02.2020 op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 een eerste aanvraag in als persoon ten laste van haar in België wonende broer. Deze aanvraag werd op 29.05.2020 geweigerd. Betrokkene ging niet in beroep en diende minder dan een maand later al een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

2.13. De Raad stelt vast dat in de beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoekster na de weigeringsbeslissing van 29 mei 2020 een nieuwe aanvraag indiende in functie van dezelfde referentiepersoon, waardoor er op basis van artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet een *“risico op onderduiken”* werd vastgesteld, dat op 7 oktober 2020 aanleiding gaf tot de afgifte van een bevel om het grondgebied zonder termijn voor vrijwillig vertrek. In weerwil van verzoeksters beweringen werd wel degelijk gemotiveerd omtrent het risico op onderduiken en is de beslissing, om haar op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen, wel degelijk ‘juridisch correct’.

2.14. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod stelt verzoekster dat niet wordt meegedeeld waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd en dat *“enkel (wordt) vermeld dat de verzoekende partij illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging”*. De Raad stelt vast dat verzoekster uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien de beslissing wel degelijk bepaalde motieven bevat en hierin het volgende wordt gesteld wat de duur van het inreisverbod betreft:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in juli 2019 vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko een visum type C bekam met oog op familiebezoek in Frankrijk en dat zij daarbij vergezeld werd van R.(...) A.(...) geboren (...), die in inkomsten als handelaar aantoonde en die in Marokko op hetzelfde adres als betrokkene woont (...). Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 06.02.2020 op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 een eerste aanvraag in als persoon ten laste van haar in België wonende broer. Deze aanvraag werd op 29.05.2020 geweigerd. Betrokkene ging niet in beroep en diende minder dan een maand later al een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid - van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoekster dient wel te worden bijgetreden waar zij aanstipt dat de hierboven weergegeven alinea eenvoudigweg gekopieerd werd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit getuigt van weinig zorgvuldigheid vanwege de gemachtigde, maar betekent niet automatisch dat deze motieven

niet deugdelijk zouden zijn of dat geen rekening zou zijn gehouden met de “specifieke omstandigheden”, zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster geen inhoudelijke kritiek levert op de concrete overwegingen uit de beslissing, slaagt zij er niet in een motiveringsgebrek aan te tonen.

2.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoekster en haar broer, die de Nederlandse nationaliteit heeft, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Zoals blijkt uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd een band van afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht waardoor verzoekster niet in aanmerking kwam voor de erkenning van haar verblijfsrecht en zij zich dus evenmin kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er bestaat in hoofdte van het bestuur dan ook geen reden om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod of om een inreisverbod van kortere duur op te leggen.

Aangezien er geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in België of elders in het Schengengebied, kan er evenmin sprake zijn van een disproportionele inbreuk op dit gezinsleven door het opleggen van een inreisverbod. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker in het licht van diens recht op familie- en gezinsleven is slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (*cf.* RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), *quod non in casu*.

2.16. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door een inreisverbod met een duur van 3 jaar op te leggen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster toont evenmin aan dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel werd niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN